สารบัญ

หน้า

๑. ความรู้เรื่องกฎหมาย

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ๒๕๖๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (พร้อมแนวข้อสอบ) 5

๒. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ (พร้อมแนวข้อสอบ) 65

๓. พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ (พร้อมแนวข้อสอบ) 87

๔. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ (พร้อมแนวข้อสอบ) 92

๕. พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ (พร้อมแนวข้อสอบ) 119

๖. พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ (พร้อมแนวข้อสอบ) 123

๗. พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ (พร้อมแนวข้อสอบ) 134

๘. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ (พร้อมแนวข้อสอบ) 153

๙. พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตฯ พ.ศ. ๒๕๕๘ (พร้อมแนวข้อสอบ) 170

๑๐. พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ (พร้อมแนวข้อสอบ) 177

๑๑. กฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งและการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

- **พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖** (พร้อมแนวข้อสอบ) 206
- **พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐** (พร้อมแนวข้อสอบ) 226
- **พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗** (พร้อมแนวข้อสอบ) 247
- **พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒** (พร้อมแนวข้อสอบ) 271

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ๒๕๖๐
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๖๔

กกต.เห็น

ในกรณีที่คณะกรรมการการเลือกตั้งเห็นว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาคนใดคนหนึ่งมีเหตุสิ้นสุดลง ให้ส่งเรื่องไปยังประธานแห่งสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิก และให้ประธานแห่งสภานั้นส่งเรื่องไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย

สภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 500 คน โดยแบ่งเป็นสมาชิกซึ่งมาจากการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งจำนวน 400 คน และสมาชิกซึ่งมาจากบัญชีรายชื่อจำนวน 100 คน[10]

ในกรณีมีเหตุใด ๆ ที่ทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อมีจำนวนไม่ถึง 100 คน ให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อประกอบด้วยสมาชิกเท่าที่มีอยู่

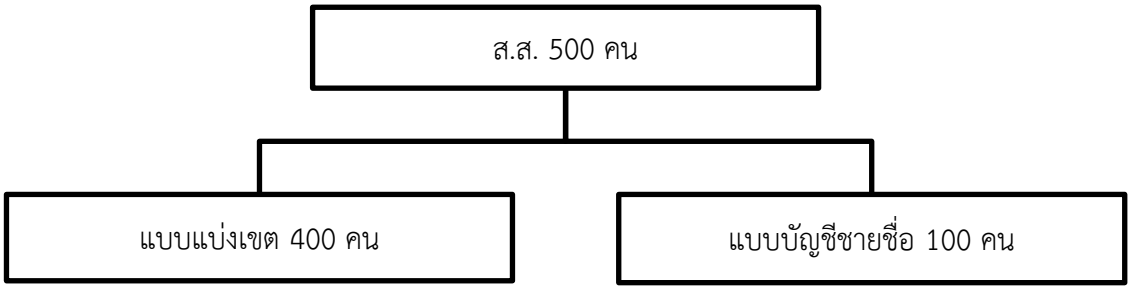

❖ การเรียกประชุมรัฐสภาหากมีความจำเป็น กรณี ส.ส. ถึงเกณฑ์

ในการเลือกตั้งทั่วไป เมื่อมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้รับเลือกตั้งถึงร้อยละ 95 ของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดแล้ว หากมีความจำเป็นจะต้องเรียกประชุมรัฐสภา ก็ให้ดำเนินการเรียกประชุมรัฐสภาได้โดยให้ถือว่าสภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิกเท่าที่มีอยู่ แต่ต้องดำเนินการให้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้ครบตามจำนวนโดยเร็ว

❖ การเลือกตั้ง ส.ส. ใช้บัตร 2 ใบ

การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้ใช้วิธีออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ โดยให้ใช้บัตรเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบละหนึ่งใบ

[10] จำนวน ส.ส. ของรัฐธรรมนูญฉบับก่อน ดังนี้ รัฐธรรมนูญ 2540 ส.ส.แบบแบ่งเขต 400 คน ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อ 100 คน และรัฐธรรมนูญ 2550 ส.ส.แบบแบ่งเขต 375 คน ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อ 125 คน และให้จำไว้เสมอว่า ส.ส.แบบสัดส่วน ไม่มีในรัฐธรรมนูญอย่าสับสนเด็ดขาด

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๓

❖ หลักการบริหารราชการ

การบริหารราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ความมีประสิทธิภาพ ความคุ้มค่าในเชิงภารกิจแห่งรัฐการลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การลดภารกิจและยุบเลิกหน่วยที่ไม่จำเป็น การกระจายภารกิจและทรัพยากรให้แก่ท้องถิ่น การกระจายอำนาจตัดสินใจ การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน โดยมีผู้รับผิดชอบต่อผลของงาน[45]

หลักการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการ

การปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการ ต้องใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการจะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการปฏิบัติราชการและการสั่งการให้ส่วนราชการและข้าราชการปฏิบัติก็ได้

หลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน

การบริหารราชการแผ่นดินให้จัดระเบียบดังนี้[46]

๑. ระเบียบบริหารราชการ**ส่วนกลาง**

๒. ระเบียบบริหารราชการ**ส่วนภูมิภาค**

๓. ระเบียบบริหารราชการ**ส่วนท้องถิ่น**

หลักการแบ่งส่วนราชการ

การแบ่งราชการออกเป็นส่วนต่าง ๆ ให้กำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือนโดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณงานของส่วนราชการนั้น ๆ

การจัดระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง

ส่วนราชการที่อยู่ในการจัดระเบียบบริหารราชการส่วนกลางมีฐานะเป็นนิติบุคคล ดังนี้[47]

๑. **สำนักนายกรัฐมนตรี** (มีฐานะเป็นกระทรวง)

๒. **กระทรวง** หรือทบวงซึ่งมีฐานะเทียบเท่ากระทรวง[48]

๓. **ทบวง** ซึ่งสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีหรือกระทรวง

๔. **กรม** หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ซึ่งสังกัดหรือไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง

---

[45] มาตรา ๓/๑

[46] มาตรา ๔

[47] มาตรา ๗

[48] ปัจจุบันประเทศไทยมีส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกระทรวง ๒๐ กระทรวง รวมสำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว

พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย ของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐

❖ นิยามที่สำคัญ

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระ หรือปัสสาวะ รวมตลอดถึงวัตถุอื่นใดซึ่งเป็นของโสโครก หรือมีกลิ่นเหม็น

“มูลฝอย” หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ หรือซากสัตว์ รวมตลอดถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์หรือที่อื่น

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า

(๑) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(๒) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล

(๓) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

(๔) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร

(๕) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า

(๑) ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(๒) ปลัดเทศบาลและรองปลัดเทศบาล สำหรับในเขต

(๓) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลและรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

(๔) ปลัดกรุงเทพมหานคร รองปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการเขตและผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร

(๕) ปลัดเมืองพัทยาและรองปลัดเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา

❖ การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย

การเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย ในเขตพื้นที่ของราชการส่วนท้องถิ่นใด ให้เป็นหน้าที่และอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น **แต่ไม่รวมถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด***

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
(แก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๖๒)

หลักทั่วไป

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ตราไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา มีผลบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา (บังคับใช้วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๐) โดยมีนายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ แก้ไขเพิ่มเติมมาแล้วถึง (ฉบับที่ ๓)

❖ ความเป็นกฎหมายกลาง

มาตรา ๓ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ **เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้**

๒. ขอบเขตการบังคับ และข้อยกเว้น

❖ บังคับกับคำสั่งทางปกครอง

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง” หมายความว่า การเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองหรือกฎ และรวมถึงการดำเนินการใด ๆ ในทางปกครองตามพระราชบัญญัตินี้

❖ ข้อยกเว้นเกี่ยวกับหลักกระกันความเป็นธรรม

มาตรา ๓ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ **เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้**

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

พ.ศ. ๒๕๓๙

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บังคับใช้วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ โดยนายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการ เป็นพระราชบัญญัติที่มีเนื้อหาเพียง ๑๕ มาตรา ซึ่งง่ายต่อการทำความเข้าใจ และการออกข้อสอบนั้นสามารถแบ่งได้ ๒ ประเภท คือ ถามตรงตามตัวบทกฎหมาย และ ถามในลักษณะที่เป็นโจทย์ตุ๊กตา[56] สาระสำคัญมีดังต่อไปนี้

❖ นิยาม

เจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด

หน่วยงานของรัฐ หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา และหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐ[57]

❖ เจ้าหน้าที่ของรัฐทำในขณะปฏิบัติหน้าที่ (ละเมิดต่อบุคคลภายนอก)

หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตน**ได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่** ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้

ถ้าการละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่ไม่ได้สังกัดหน่วยงานของรัฐแห่งใดให้ถือว่ากระทรวงการคลังเป็นหน่วยงานของรัฐที่ต้องรับผิด

❖ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ได้ทำในขณะปฏิบัติหน้าที่ (ละเมิดต่อบุคคลภายนอก)

ถ้าการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่**มิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่** เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดในการนั้นเป็นการเฉพาะตัว ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องเจ้าหน้าที่ได้โดยตรง แต่จะฟ้องหน่วยงานของรัฐไม่ได้

---

[56] นายแดงขับรถยนต์ของทางราชการไปรับหนังสือในเวลาราชการ ด้วยความเร็ว ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงในเขตชุมชน ทำให้รถยนต์คันดังกล่าวชนนางดำเสียชีวิต นายแดงต้องรับผิดต่อนางดำโดยตรง หรือ หน่วยงานราชการต้องรับผิด

[57] เช่น สภาวิศวกร ธนาคารแห่งประเทศไทย ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

พระราชบัญญัตินี้ตราขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา และให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา (บังคับใช้วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐)

คำนิยามและบททั่วไป

"ข้อมูลข่าวสาร" หมายความว่า สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราวข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือสิ่งใดๆ ไม่ว่าการสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใดๆ และไม่ว่าจะได้จัดทำไว้ในรูปของเอกสารแฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกโดยเครื่องคอมพิวเตอร์

"ข้อมูลข่าวสารของราชการ" หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน

"หน่วยงานของรัฐ" หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี

"ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล" หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือมีเลขหมาย รหัสหรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ[58]

"คนต่างด้าว" มี ๒ ความหมายคือ ความหมายของบุคคลธรรมดา และนิติบุคคล[59]

บุคคลธรรมดา บุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

นิติบุคคล ๑. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนที่มีทุนเกินกึ่งหนึ่งเป็นของคนต่างด้าวใบหุ้นชนิดออกให้แก่ผู้ ถือให้ถือว่าใบหุ้นนั้นคนต่างด้าวเป็นผู้ถือ

๒. สมาคมที่มีสมาชิกเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว

๓. สมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ของคนต่างด้าว

๔. นิติบุคคลอื่นใดที่มีผู้จัดการหรือกรรมการเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว

"ผู้รักษาการ" ผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

---

[58] หมายถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการเท่านั้น ไม่รวมถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

[59] นิติบุคคลจะดูแค่ ๔ อย่างคือ ทุน สมาชิก วัตถุประสงค์ และจำนวนผู้จัดการหรือกรรมการ

พระราชบัญญัติ
กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๔๙

การบังคับใช้และผู้รักษาการ

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ บังคับใช้วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ และฉบับที่ ๒ บังคับใช้วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๐ ตามลำดับ มีนิยามที่สำคัญดังนี้

"องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น" หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

"กรรมการ" หมายความว่า กรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

"รัฐมนตรี" หมายความว่า นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนฯ[69]

คณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

คณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีทั้งหมด ๓๖ คน ซึ่งแบ่งเป็น ๓ ฝ่ายๆ ละ ๑๒ คน ดังต่อไปนี้

คณะกรรมการโดยตำแหน่ง (๑๒)	ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (๑๒)	ผู้ทรงคุณวุฒิ (๑๒)
๑. นายกรัฐมนตรีหรือรองนายกฯ ที่ได้รับมอบหมายเป็นประธาน ๒. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ๓. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ๔. ปลัดกระทรวงมหาดไทย ๕. ปลัดกระทรวงการคลัง ๖. ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวน ๑๒ คน ประกอบด้วย ๑. ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด ๒ คน ๒. ผู้บริหารเทศบาล ๓ คน ๓. ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ๕ คน ๔. ผู้บริหารกรุงเทพมหานคร ผู้บริหารเมืองพัทยาหรือ	ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๑๒ คน ประกอบด้วยบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญใน - ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน - ด้านการพัฒนาท้องถิ่น - ด้านเศรษฐศาสตร์ - ด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น ในสาขารัฐศาสตร์หรือรัฐประศาสนศาสตร์

[69] กฎหมายฉบับนี้รักษาการ ๓ คน ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายท้องถิ่นฉบับอื่นที่รักษาการคนเดียว

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒

พระราชบัญญัตินี้ตราไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา บังคับใช้วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ และไม่เคยมีการแก้ไขเพิ่มเติมนับตั้งแต่วันที่ประกาศใช้ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการท้องถิ่นโดยตรง โดยในส่วนที่เราต้องศึกษามีทั้งหมด ๕ ส่วนคือ ๑. การบริหารงานบุคคลในองค์การบริหารส่วนจังหวัด ๒. การบริหารงานบุคคลในเทศบาล ๓. การบริหารงานบุคคลในองค์การบริหารส่วนตำบล ๔. การบริหารงานบุคคลในเมืองพัทยา ๕. คณะกรรมการมาตรฐานการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น “ก.ถ.” และหัวใจสำคัญของพระราชบัญญัตินี้คือต้องชื่อตำแหน่ง จำนวน อำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการให้ได้ ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

“องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง

“พนักงานส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานส่วนตำบล ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พนักงานเมืองพัทยา และข้าราชการหรือพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง ซึ่งได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการ**โดยได้รับเงินเดือนจาก<u>งบประมาณหมวดเงินเดือน</u>ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น** หรือ**จากเงิน<u>งบประมาณหมวดเงินอุดหนุน</u>ของรัฐบาลที่ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น** และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำมาจัดเป็นเงินเดือนของข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น

ผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

การบริหารงานบุคคลในองค์การบริหารส่วนจังหวัด

❖ คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ในองค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่ละแห่ง ให้มี<u>คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด</u>คณะหนึ่ง ประกอบด้วยบุคคลจำนวน ๑๒ คน ดังนี้

โดยตำแหน่ง	ผู้แทน อปท.	ผู้ทรงคุณวุฒิ
๑. ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน ๒. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดจำนวน ๓ คน จากส่วน	ผู้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน ๔ คน ๑. นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๔ คน ซึ่งคัดเลือกจากบุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญ ๑. ด้านการบริหารงาน<u>ท้องถิ่น</u>

พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘

❖ ความเป็นมาและจุดประสงค์

เนื่องจากปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยการอนุญาตมีจำนวนมาก บางฉบับไม่ได้มีการกำหนดระยะเวลา กำหนดรายละเอียดของเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นจะต้องใช้ยื่นเพื่อประกอบการพิจารณา รวมถึงไม่ได้มีการกำหนดขั้นตอนในการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ไว้อย่างชัดเจน จนทำให้เป็นการสร้างภาระและเป็นอุปสรรคต่อประชาชนในการยื่นขออนุญาตเพื่อดำเนินการต่างๆ เกินสมควร เช่น การขออนุญาตประกอบกิจการด้านการค้า การอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและการโรงแรม

คณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกฯ ต่อที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมครั้งที่ ๒๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้พิจารณาแล้วลงมติเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายได้มีทั้งหมดจำนวน ๑๘ มาตรา

❖ ระยะเวลาในการบังคับใช้

พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘ บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา (ตั้งแต่วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป) ยกเว้นในเรื่อง “การจัดทำคู่มือสำหรับประชาชน” กำหนดให้ผู้อนุญาต[102]จัดทำคู่มือสำหรับประชาชนให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๘๐ วัน นับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ให้เสร็จภายใน ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘) ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

❖ ขอบเขตการบังคับใช้

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับกับบรรดาการอนุญาต[103] การจดทะเบียนหรือการแจ้งที่มีกฎหมายหรือกฎกำหนดให้ต้องขออนุญาต จดทะเบียน หรือแจ้ง ก่อนจะดำเนินการใด และใช้บังคับกับการให้บริการของหน่วยงานของรัฐกับประชาชนแต่ไม่ใช้กับการประสานงานบริหารระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกันเอง และมิให้ใช้บังคับแก่

๑. รัฐสภาและคณะรัฐมนตรี

---

102 **“ผู้อนุญาต”** หมายความว่า ผู้ซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจในการอนุญาต

103 **“อนุญาต”** หมายความว่า การที่เจ้าหน้าที่ยินยอมให้บุคคลใดกระทำการใดที่มีกฎหมายกำหนดให้ต้องได้รับความยินยอมก่อนกระทำการนั้น และให้หมายความรวมถึงการออกใบอนุญาต การอนุมัติการจดทะเบียน การขึ้นทะเบียน การรับแจ้ง การให้ประทานบัตรและการให้อาชญาบัตรด้วย

พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ

พ.ศ. ๒๕๖๐

๑. หลักทั่วไป

❖ ความเป็นมา

เดิมการจัดซื้อจัดจ้างของหน่วยงานของรัฐ มีระเบียบใช้ปฏิบัติที่หลากหลาย ไม่มีกฎหมายกลางคือต่างหน่วยงานต่างใช้ ราชการส่วนกลาง และราชการส่วนภูมิภาค ก็จะมีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๙ (Electronic Auction : e - Auction)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ก็จะใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

เมื่อหน่วยงานของรัฐต่างก็ใช้กฎหมายการจัดซื้อจัดจ้าง ทำให้ไม่มีมาตรฐานกลาง การไม่มีระบบการรวมศูนย์การจัดซื้อจัดจ้าง และการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณชน ทำให้ยากแก่การตรวจสอบ รัฐบาลประสงค์ให้มีกฎหมายกลาง “เพื่อให้การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐมีกรอบการปฏิบัติงานที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน โดยการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานกลางเพื่อให้หน่วยงานของรัฐทุกแห่งนำไปปฏิบัติ...” **กระทรวงการคลัง** โดย**กรมบัญชีกลาง**จึงได้ยกร่างพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ... **สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.)** ในการประชุมครั้งที่ ๘๐/๒๕๕๙ ได้มีมติเห็นชอบ จึงได้ประกาศให้ใช้บังคับพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ในวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ บังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทำให้พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างฯ **มีผลใช้บังคับในวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ เป็นต้นไป** โดยมี**รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง**เป็นผู้รักษาการ[106]

❖ ขอบเขตการบังคับใช้

บังคับใช้กับ “**หน่วยงานของรัฐ**”[107] ได้แก่ ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ องค์การมหาชน องค์กรอิสระ องค์กรตามรัฐธรรมนูญ หน่วยธุรการของศาล มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ หน่วยงานสังกัดรัฐสภาหรือในกำกับของรัฐสภา หน่วยงานอิสระของรัฐ และหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง[108]

---

[106] กฎหมายลูกที่สำคัญในการกำหนดรายละเอียดปลีกย่อย กำหนด หลักเกณฑ์วิธีการ และแนวทางปฏิบัติ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ คือ **ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐**

[107] บัญญัตินิยามในมาตรา ๔

[108] ให้ “ทุนหมุนเวียน” ที่มีสถานะเป็นนิติบุคคลเป็นหน่วยงานของรัฐ ตามิเทมกฎกระทรวงฯ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖
แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

หลักทั่วไป

เทศบาลถือว่าเป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น ที่จัดตั้งขึ้นในเขตชุมชนที่มีความเจริญ และใช้ในการบริหารเมืองเป็นหลัก ซึ่งหลายประเทศประสบความสำเร็จในการใช้ “เทศบาล” เป็นเครื่องมือที่สำคัญใน การปกครองประเทศโดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย สำหรับสังคมไทยเทศบาลเป็นรูปแบบการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในเขตชุมชนเมืองที่ใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๖ และมีเทศบาลครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ โดยการยกฐานะสุขาภิบาลที่มีอยู่จำนวน ๓๕ แห่ง ขึ้นเป็นเทศบาล ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๖ ได้มีการตราพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ขึ้นใช้แทนกฎหมายเก่าทั้งหมด และได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมแล้วถึงฉบับที่ ๑๔ พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติเทศบาล

การจัดตั้งเทศบาล

เทศบาลเป็นทบวงการเมือง และเมื่อมีการจัดตั้งเทศบาล ให้เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรีภายใน ๔๕ วันนับแต่วันที่ได้จัดตั้งเป็นเทศบาล ถ้ามีการเปลี่ยนชื่อ การเปลี่ยนแปลงเขต การยุบเลิกเทศบาลให้ทำโดยประกาศกระทรวงมหาดไทย และเทศบาลนั้นแบ่งได้เป็น ๓ ประเภทคือ

๑. เทศบาลตำบล ได้แก่ ท้องถิ่นซึ่งมีประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลตำบล

๒. เทศบาลเมือง ได้แก่ ท้องถิ่นอันเป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัด หรือท้องถิ่นที่มีราษฎรตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ คนขึ้นไป และมีรายได้พอควรแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่

๓. เทศบาลนคร ได้แก่ ท้องถิ่นที่มีราษฎรตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ คนขึ้นไป และมีรายได้พอควรแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่

การยุบเลิกตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

ห้ามเด็ดขาด : เมื่อมีการยกฐานะเป็นเทศบาลเมือง และเทศบาลนคร ห้ามมิให้มีการแต่งตั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำนัน

ไม่ห้ามเด็ดขาด : เทศบาลตำบลให้มีกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำนันได้ แต่ถ้าหมดความจำเป็นที่จะต้องมีให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศยุบเลิกในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อพ้นกำหนดเวลา ๑ ปีนับแต่วันที่ได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทย ยกฐานะท้องถิ่นใดเป็นเทศบาลแล้ว ให้นายกเทศมนตรีมีอำนาจหน้าที่อย่างเดียวกับอำนาจหน้าที่ของกำนันและผู้ใหญ่บ้าน ในกรณีที่เทศบาลตำบลใดมีทั้งนายกเทศมนตรี และกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐
แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๖๒

หลักทั่วไป

องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย มีจังหวัดละ ๑ แห่ง ยกเว้นกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ การจัดรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้มีขึ้นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคล ต่อมาได้มีการประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๑๕ ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทว่าด้วยการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีฐานะเป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ และได้มีการพัฒนามาจนถึง พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการยกเลิกกฎหมายทั้งฉบับมาใช้พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ และมีแก้ไขเพิ่มเติมแล้วถึงฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งถือเป็นกฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ใช้ในปัจจุบัน โดยมีสาระสำคัญดังนี้

“ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า ข้าราชการที่ปฏิบัติกิจการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและได้รับเงินเดือนโดยมีอัตราเงินเดือนและตำแหน่งในงบประมาณที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดขึ้น

“ราชการส่วนท้องถิ่นอื่น” หมายความว่า เทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เมืองพัทยา กรุงเทพมหานคร และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น นอกจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด

“รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย” เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด” ประกอบด้วย สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการส่วนท้องถิ่น และกำหนดให้เขตขององค์การบริหารส่วนจังหวัดได้แก่เขตจังหวัด

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น[154]

สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งมาจากการเลือกตั้งของประชาชน โดยจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ถือเกณฑ์

[154] แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๖๒

หลักทั่วไป

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ จะมีอยู่ ๒ ส่วนใหญ่ๆ คือส่วนของสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งปัจจุบันสภาตำบลไม่มีแล้ว เนื่องจากยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลไปหมดแล้ว และให้มีการยกเลิกประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๖ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ เพื่อมิให้ขัดกับการบังคับใช้กฎหมาย และพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการบังคับใช้ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๘ และต่อมาก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาแล้วถึงฉบับที่ ๗

เมื่อเป็นเช่นนี้เวลาทำข้อสอบให้อ่านโจทย์ให้ดีว่าถาม “สภาตำบล” หรือ “องค์การบริหารส่วนตำบล” และเพื่อให้เข้าใจง่ายจึงได้กำหนดนิยามไว้ดังนี้

"หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น" หมายความว่า เทศบาล สุขาภิบาล และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น แต่ไม่รวมถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

"ตำบล" หมายความว่า ตำบลตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ ที่อยู่นอกเขตหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และในกรณีที่ตำบลใดมีพื้นที่อยู่ทั้งใน และนอกเขตหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ให้หมายความถึงเฉพาะพื้นที่ที่อยู่ นอกเขตหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น **(สรุปคือ ไม่รวม อบจ.)**

“รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย” เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล

สภาตำบล

สภาตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคล และประกอบด้วย

๑. สมาชิกโดยตำแหน่งได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้านของทุกหมู่บ้านในตำบล และแพทย์ประจำตำบล

๒. สมาชิกซึ่งได้รับเลือกตั้ง จากราษฎรในแต่ละหมู่บ้านในตำบลนั้นเป็นสมาชิกสภาตำบลหมู่บ้านละ ๑ คน โดยนายอำเภอจัดเป็นผู้จัดให้มีการเลือกตั้งตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในระเบียบของกระทรวงมหาดไทย และให้มีวาระอยู่ในตำแหน่ง คราวละ ๔ ปีนับแต่วันเลือกตั้ง และนอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ สมาชิกสภาตำบล ซึ่งได้รับเลือกตั้งพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ตาย

(๒) ลาออกโดยยื่นหนังสือลาออกต่อนายอำเภอ

(๓) มีการยุบสภาตำบล

(๔) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญากับสภาตำบลหรือในกิจการที่กระทำ ให้แก่สภา

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๖๒

❖ บททั่วไป และนิยาม

เมืองพัทยา เป็นเขตปกครองพิเศษแห่งหนึ่ง ในเขตจังหวัดชลบุรี ซึ่งมีระดับเทียบเท่าเทศบาลนคร เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีหาดทรายและชายทะเล ซึ่งมีชื่อเสียงระดับนานาชาติ จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ บังคับใช้วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ และ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒ บังคับใช้วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ ซึ่งมีนิยามที่สำคัญ ดังนี้

“สมาชิก” หมายความว่า สมาชิกสภาเมืองพัทยา

“ข้อบัญญัติ” หมายความว่า ข้อบัญญัติเมืองพัทยา

“ผู้ว่าราชการจังหวัด” หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี

❖ การจัดตั้งและการบริหารเมืองพัทยา

การจัดตั้ง

ให้จัดตั้งเมืองพัทยาเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอาณาเขตตามเขตเมืองพัทยาที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและให้เมืองพัทยามีฐานะเป็นนิติบุคคล การแก้ไขเปลี่ยนแปลงเขตเมืองพัทยาให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

การบริหารเมืองพัทยาประกอบด้วย

๑. สภาเมืองพัทยา

๒. นายกเมืองพัทยา

❖ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา และนายกเมืองพัทยา

มาตรา ๑๐[190] ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกและผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

[190] แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒